

Teateranmeldelse: 11 år

VG Nett. 23.05.2017 23:04

Borghild Maaland

Med all sin normalitet og hverdagslighet treffer 11 år som et knyttneveslag rett i margin. Temaet er vanskelig og betent. Ung jente har tatt livet av seg - hvordan kunne det skje? Hvem sier hva i ettertid?

I dette tilfellet er fokuset satt på en skolesituasjon som involverer rektor, jentas lærer og hennes foreldre.

DET NORSKE TEATRET

11 år

Regi/scene Toril Goksøyr og Camilla Martens

Scenograf og kostymedesign: Olav Myrthvedt

Lysdesign: Ingeborg Staxrud Olerud

Lyddesign: Fredric Vogel

Musikalsk assistanse: Ståle Sletner, Svenn Erik Kristoffersen og Trond Lindheim

Dramaturg: Ingrid Weme Nilsen

Med: Kjersti Dalseide, Agnes Kittelsen, Julie Moe Sandøe, Jon Bleiklie Devik, Oddgeir Thune, Benjamin Haug Haugen, 30 skolebarn

Vi - publikum er plassert på et høyt gelender på scenen på Det Norske Teatret, der vi dingler med beina og observerer det som skjer. I skolegården under oss leker 30 elever.

Mye av samtalen forgår utenfor vår synsvidde. Alt hører vi gjennom hodetelefoner, noe som gjør at samtalene virker som om de er rett ved oss. Distansen forsvinner, nærheten er påfallende.

Du blir gjennom dette fugleperspektivet dratt inn i en

situasjon som gjennom sin naturlige dialog, og avslappede friminutt-situasjon gradvis åpenbarer svikt, ansvarsfraskrivelse, skam og fortvilelse. Alle skylder litt på hverandre. Uten store fakter eller rasende utbrudd skapes en situasjon som er så hjerteskjærende at det er til å grine av.

Duoen Goksøyr & Martens har i flere år markert seg som kreative teatermakere. De utforsker tema fra vår hverdag, driver grundig research, og snekrer det sammen i sin egen form. Ikke alltid med like stort hell, men i dette tilfellet har de laget et viktig stykke som mange burde se.

Det er et faktum at svært unge mennesker tar livet sitt. De siste årene har omtaler i media vist at systemet for å fange opp hva som er i ferd med å skje, er svært sårbart. Kommunikasjon mellom hjem og skole

fungerer langt fra optimalt. Bortforklaringene er i beste fall ulne.

I 11 år er det ikke litterære finesser som gjelder. Praten som vi hører gjennom øretelefonene, både fra skolegården og fra de voksne, har det dagligdagse gjenkjennende ved seg. Dialogen flyter lett, litt smånervøst. Alle unngår å snakke om den store elefanten i rommet; hvorfor greide ingen å stanse vesle Aina fra å henge seg.

Istedenfor å ta inn alvoret av betydningen av begreper som inkluderende og det å bli sett, så finner man argumenter som delvis fraskriver ansvar og virker unnvikende. De ulike gruppene av barn som leker i skolegården blir også en konstant påminnelser at nettopp der, i skolegården, er det alltid noen som ikke får være med i gruppene.

Stykket gir ingen fasit, og det åpner for at faktorene for tragedien er mange. Slik det dessverre er i virkeligheten også.

Bruken av musikk er stemningsskapende. Avslutningen med den mektige Stabat Mater Dolorosa av Pergolesi som tonefølge til en ung jentes utfoldelse i turn-manesjen er en kraftig opplevelse.

Borghild Maaland

HVERDAGSLIG: Skuespillerne Oddgeir Thune og Kjersti Dalseide skimtes i skolegården. Foto: KIM HIORTHØY

Rystende godt om barns selvmord

© VG Nett

Se webartikkelen på <http://ret.nu/OZV6EasX>